

TUOMAS KYRÖ

En juhli,

MIELENSÄPÄHOITAJA

TUOMAS KYRÖ

En juhli,

MIELENSÄPAHOITAJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

© TUOMAS KYRÖ 2020

ISBN 978-951-0-45266-0

PAINETTU EU:SSA

**Kyllä minä niin mieleni pahoitin,
kun kirjaan jouduin!**

@taivain2

Kansien sisällä on kirjaimia, joista tulee sanoja, joista tulee lauseita. Ihmiset uskovat liikaa kuvittelukirjoihin.

Oli kyse sitten *Tuntemattomasta sotilaasta* taikka jostain vähemmän kuuluisasta kirjasta, jossa kärsivä nuori nainen tai itseään etsivä mies elää kaupunkilaiselämää, niin aina mietitään että kertooko tämä nyt totuuden tästä ajasta. Kyllä ei kerro totuutta, on keksittyä. Huovis-Veikko osasi tehdä työnsä oikein. Hän vei tarinansa riittävän pitkälle todellisuudesta, kuljetti kunnanrajan taa. Ei pitänyt miettiä oliko totta vaiko eikö kun oli Huovista.

Sain emännältä joskus joululahjaksi Päätalon Kallen romaanin. Jaksoin lukea sitä kolme iltaa, kunnes kyläännyin. Se kertoi siitä elämästä, jonka minä olin jo kerran elänyt. Tukkiyömaat, rakennustyömaat ja kurjat elämän lähtökohdat ja aikuistuvan miehen tuskat, tuttuja olivat.

Niin typerä minä en ole, että hankkisin veneerisiä tauteja kuten Päätalon päähenkilö. Kun emäntä on katsottu ja valittu, ei vilkuilla ympärille.

Sitten jouduin itse kirjaan. Herra kirjailija Kyrö teki radio-ohjelman, jossa muka minun kuuloiseni henkilö valitti asioista. Kyllä en valita. Ehdotan korjauksia.

Herra kirjailija ei suostunut lopettamaan, vaan on vuosi toisensa jälkeen jatkanut hyväksikäyttämistäni. Minua on viety hiihtokisoihin, Etelä-Koreaan ja keittomommiin.

Pojantytär on kertonut sellaisesta asiasta kuin kulttuurinen omiminen joka tarkoittaa sitä, että intiaani-leikit eivät ole enää mahdollisia, koska vain intiaani voi leikkiä intiaania eikä saa sanoa intiaani vaan pitää olla tarkempi, navajo. Kun minun poikani leikkivät lapsena inkkaria ja länkkäriä, he eivät omineet kulttuuria vaan minun hattuni ja linnulta sulkia päähineeseen.

Olen pohtinut voisinko haastaa herra kirjailijan oikeuteen elämäni varastamisesta ja kunnianloukkauksista. Kyllä ei kannattaisi. Päätymme vain uutislähetykseen, herra kirjailija suojaisi hupulla kasvojaan ja minä en saisi toivomaani tuomiota, vaan joutuisin mak samaan oikeudenkäyntikulut.

Jokaisella on omat mielipahansa, minulla yhdenlaiset ja toisella erit. Pojallani väärät, miniällä oudot, lapsenlapsella yllättävät.

Nyt kävi niin, että herra kirjailija Kyrö tilasi, taas mi-

nulta kysymättä, mielipahoja kansalaisilta ja lähetti ne minulle atk-viesteinä sekä postikortteina. Ei nuorisolainen jaksa omia töitään tehdä.

Istuin kiikkutuoliin ja luin mielipahanipun lävitse. Välillä luin seisaaltani ja kävellessäni, koska istuminen käy selän päälle. Iskiasvaiva on pirullinen.

Kyllä en osaa toisen mielipahaan vastata tai sitä korjata, mutta parannusehdotukseen kykenen. Taikka sitten vain kerron mitä mieleeni tuli. Nimittäin mieli on kummallinen. Se on kuin katiska. Sitä odottaa, että löytyy kuha, onkin kumisaapas. Taikka sitten ei muista missä katiska on, mutta saappaat on jalassa ja kuhan saa ongella. Kaikenlaiseen pitää olla valmis ja vähään tyytyväinen.

Ps. Jos jää jotain kysyttävää, minuun voi ottaa yhteyttä. Vai voiko, kun eivät ne enää jaa postia tänne?

**Kyllä minä niin mieleni pahoitin,
kun tulee se ikä kun et voi luottaa pieruun.**

@MikkoVaha

Tämän mielipahan ytimessä on yksi sana. Luottamus.

Se perustuu kokemukseen, tietoon ja aavistukseen. Johonkin ihmiseen luottaa heti, koska hän haisee tervalta tai kättelee jämäkästi. Sellainen oli paras ystäväni Yrjänä. Toiseen et opi luottamaan koskaan. Naapurin Kolehmaiseen.

Tärkeää on myös se, voiko ja uskaltaako ihminen luottaa itseensä. Joskus sitä tuntee itsensä enemmän Kolehmaiseksi kuin Yrjänäksi.

Nuorena luottamus on usein koetuksella, koska taidot eivät vielä riitä uskomusten tasolle. On harjoitettava, tehtävä virheitä, erehdyttävä, menetettävä ja saavutettava, että osaa. Sitä ennen vain esittää osaavansa.

Meille on annettu yksi, kertakäyttöinen ruumis, joka väistämättä rapistuu. Painovoimaa ja perintötekijöitä vastaan ei pärjää, vaikka olisi Häyhän Simo taikka

Väätäis-Jussi. Kädet, jalat ja pää toimivat vain pienen hetken yhtäaikaisesti, kolmekymmentä ja yksivuotiaana. Sitten ne pettävät vuosien aikana kertyneen luottamuksen.

Polven taikka lonkan voi vaihtaa muoviosaan, mutta päätä ei voi ainakaan vielä vaihtaa toiseen. Eikä myöskään suolta.

Pikkulapsi ei vielä hallitse suoltaan ja rakkooaan. Sitten niitä taitoja hänelle opetetaan. On vaipat, potat, käskeyt ja palkinnot. Lopulta jokainen poika oppii pissimään seisaaltaan ja likka kyykyssä ja iso hätä suoritetaan samalla tavalla.

Ensin päästellään pitkin reisiä, selkiä ja sänkyjä, kunnes pieni ihminen alkaa hallita ruumiintoimintojaan. Hän alkaa luottaa kykyynsä pysyä kuivana. Ei liirahtele eikä törähtele.

Nuorena miehenä tai isänä ei aavista, mikä täällä elämän toisessa päässä odottaa. Ihminen jatkaa vaelustaan nykyisin reilusti yli teknisen käyttöikänsä. Häntä ei päästetä pois, vaikka viemärit vuotavat ja ilmastointi on tukossa.

Vartalo rapistuu, elintoimintoja ylläpidetään. Eutanasiaa ei sallita ja lopulta vartalo on niin heikko, ettei jaksa riistää itseltään henkeä, vaikka mieli tekisi.

Ennen saattoi lähteä suorilta jaloilta. Polvet koukistuivat, mies lyyhistyi ja niin oli henki pois ja vanhimalla lapsella edessä muistokirjoituksen laatiminen.

Jos nyt koetan upota suohon, niin eikö Kivinkinen näe tilanteen atk-laitteistaan ja pian mediheli hakee hoitoon.

On siis selvää, että vääriin paikkoihin inahtavat ja pörähtävät pierut lisääntyvät. Tarvitaan yhä enemmän vaippoja ja kirurgiaa ihmiskunnan viemäripuolelle. Höylätään, rassataan, verkotetaan. Ehkäpä pierusta tulee aivan luonnollinen tervehdys, kuin kättely.

Prööt, tässä olen, kuka sinä olet.

Täysikasvuinen ihminen tarvitsee paljon vauvaa suuremman vaipan. Jätevuori kasvaa. Siksi pitäisi pikaisesti kehittää järjestelmä, jossa kaikki ihmisen itsestään päästämä lanta voitaisiin muuntaa lämpöenergiaksi tai kasvupohjaksi lähijuureksille sekä -vihanneksille. Ehkä siitä olisi mahdollista kehittää eristysmateriaali.

Kuinka vain, mutta järjettömintä on heittää muovivaippa sekajätteeseen. Aivan yhtä järjetöntä kuin vesivessa, joka kuluttaa useita litroja juomakelpoista vettä siksi, että orgaaninen aines ja sen haju katoaisi ihmisen silmistä.

Ps. Vuorineuvos Mäkelin töräytti S-marketin parkkipaikalla valtavan paukun ennen kuin istui autoon. Luulli, ettei kukaan näe. Minä näin, mutten koskaan kerro.

**Kyllä minä niin mieleni pahoitin,
kun vettä satoi ja puut jäi pilkkomatta.**

Teuvo T.

Pienessä sateessa voi hyvin pilkkoa puita ja pakkänen ei haittaa lainkaan. Puut halkeavat helpommin. Jos tulee rakeita, hirmumyrsky, maailmansota taikka turistikbussi pihaan, niin saa siirtyä sisätiloihin.

Joku paikka repsottaa aina. Lattialista, huonosti sulkeutuva kaapinovi, oma selkä. Autotallin tavarat kannattaa järjestää uudelleen, etenkin ruuvit ja mutterit menevät sekaisin. Entäpä mitä ovat ne kaikki johdot, joita on kertynyt kenkälaatikkoon. Älä heitä käyttökelpoista tavaraa pois. Tyhjiä maaliämpäreitä voi käyttää polttopuiden kantamisessa. Rikkinäinen televisio saattaa tulla kuntoon, kun se saa olla vintillä rauhassa kolmen olympiadin verran.

Vai onko sää pelkkä tekosyy? Iskikö voimattomuus ja uupumus? Maistuuko rasvainen ruoka ja pitkät unet? Eikö huvita, eikö kiinnosta?

Silloin on parasta pukea kumisaappaat ja sadetaki ja mennä juuri sinne, mitä välttelee. Puolen tunnin urakan jälkeen vartalo on lämmennyt ja vastenmielinen työ lähestyy loppuaan. Sen jälkeen pääsee sisätiloihin ja kaikki on kirkkaampaa ja mieli reippaampi. Sainpahan puut paloiksi. Ruoka maistaa, läheisten naamat näyttävät siedettäviltä.

Emäntä tunsu omat voimansa, hän otti aina pienen levon päiväkahven jälkeen. Ilman niitä kahdentoista minuutin nokosia iltanavetta olisi voinut tuntua liian raskealta.

Joskus ajattelin, että se oli laiskottelua. Mutta lataamista se vain oli. Elämä ei ole pikamatka, vaan kestävyyslaji johon mahtuu kaikki se mikä Valentin Konošenkin matkoihin. Kepeä lähtö, lievä turtumus, oksentelu, toipuminen, sinnittely, tuomareiden varoitukset, keskittyminen ja kärkijoukon tavoittaminen ja ne ratkaisevat viimeiset viisi kilometriä. Ja maaliintulon jälkeen kaikki alkaa taas alusta, harjoittelukausi, kahden vuoden kuluttua EM-kilpailut.

Nyt vanhempana olen tohtori Kivinkisen suosituksesta opetellut päivälevon. Myönnän odottavani, että voin mennä sohvalle, nostaa jalat tyynylle ja sulkea neljäksi minuutiksi silmäni. Herättyä on toisenlainen olo. Pitää vain varoa, ettei nuku liian pitkään, koska sitten päiväunien teho kääntyy itseään vastaan. Ei tule virkeyttä vaan väsymys, seinäkello kulkee liian hitaasti kohti varsinaista nukkuma-aikaa.

Ps. Testasin laiskottelun. En mennyt lainkaan ulos, otin pakastimesta mansikoita ja imeskelin sokurit päältä. Katselin urheilusunnuntaista lajeja, joista en ole kuullutkaan. Oli kädenväännön suomenmestaruuskilpailu. Toispuoleisesti vahvoja miehiä ja naisia. Jäin sokerikoukkuun, löysin kuivakaapista emännän joskus 2000-luvun alkupuolella tekemän suklaatikaakun, söin senkin. Kyllä ei tullut uni.

**SYSI-SUOMEN
ROMPETORI**
Nyt uutta: DVD:t!

Tapaaminen Syysi-Suomen
Seurakuntatalolla Sunnun-
taina kello 15.00. Omat
virsikirjat mukaan.

Pyydettiin juhlapuhe. Kyllä en ole puhuja. Olen tekijä.

**Ensimmäisen Miелensäpahoittaja-kirjan
ilmestymisestä on kulunut 10 vuotta.
Miелensäpahoittaja ei merkkipäiviä juhli,
koska jokaisella päivällä on sama arvo.**

Juhlavuoden kunniaksi kansalaiset ovat avanneet
Miелensäpahoittajalle omia mielipahojaan. Nyt
vanha jäärä käsittelee ne asianmukaisella vakavuu-
della, josta syntyy kirjan vastustamaton huumori.

Kyllä en valita. Ehdotan korjauksia.

KYLÄKIRJASEMINAARI

vanhalla koululla.

☎ 914-39173

Etsitään hyvää työhmiistä loppu-
elämään, yhteys toimitukseen.

TEKSTINLADONTA JA PAINOTYÖT.
Graafinen suunnittelu Mika Tuominen

9 789510 452660

ISBN 978-951-0-45266-0 - 84.2

www.wsoy.fi

PULTTI JA KONE

Jyrsinnät, karsinnat, putkityöt,
peltityöt, odottaessa.